

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver Rettens dom, at de omhandlede retsakter (bilagene til Rådets afgørelse 2014/776/FUSP ⁽¹⁾ og til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 ⁽²⁾ og bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP ⁽³⁾ og bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 ⁽⁴⁾ (som ændret ved henholdsvis artikel 1 i afgørelse 2014/776/FUSP og artikel 1 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014)) annulleres, for så vidt som de udpeger appellanten som en enhed, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i henhold til artikel 23, stk. 2, i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012, at appellanten tildeles erstatning for den skade, som dets omdømme har lidt som følge af Rådets retsakter, og at Rådet tilpligtes at betale appellants omkostninger i sagen ved Retten og i appelsagen.

Appellanten har fremsat følgende to anbringender til støtte for sin påstand om, at Rettens dom var behæftet med retlige fejl, og at Domstolen bør ophæve den og selv pådømme sagen:

Første anbringende om, at Retten fejlagtigt undlod at fastslå, at Rådet ikke har overholdt en væsentlig formforskrift og/eller har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at vedtage afgørelsen om at optage SUT på listen, fordi Rådet undlod at foretage den beslutningsproces, som det var forpligtet til at foretage.

Andet anbringende om, at Retten har foretaget en forkert fortolkning af det retlige kriterium om »støtte« til Irans regering i artikel 20, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP (som ændret) og artikel 23, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (som ændret), som Rådet henviste til som hjemmel for, at appellanten blev udpeget til at være omfattet af restriktive foranstaltninger, hvilket har resulteret i, at Retten fejlagtigt har konkluderet, at det af Rådet fremlagte bevis støttede appellants opførelse på listen.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2014/776/FUSP af 7.11.2014 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 325, s. 19).

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 af 7.11.2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 325, s. 3).

⁽³⁾ Rådets afgørelse af 26.7.2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23.3.2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 15. juli 2016 — T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (under insolvensbehandling) mod Republikken Slovenien

(Sag C-396/16)

(2016/C 335/57)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Sagsøger: T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (under insolvensbehandling)

Sagsøgt: Republikken Slovenien

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal en nedsættelse af forpligtelser på grundlag af en tvangsakkord som den i hovedsagen omhandlede, der er blevet godkendt ved en retsafgørelse og har fået retskraft, anses for en ændring af de elementer, som er taget i betragtning ved fastsættelsen af fradraget af indgående moms som omhandlet i momsdirektivets ⁽¹⁾ artikel 185, stk. 1, eller skal den anses for en anden situation, hvor fradraget var større eller mindre end det, som den afgiftspligtige person var berettiget til at foretage som omhandlet i momsdirektivets artikel 184?
- 2) Skal en nedsættelse af forpligtelser på grundlag af en tvangsakkord som den i hovedsagen omhandlede, der er blevet godkendt ved en retsafgørelse og har fået retskraft, anses for (delvis) ubetalte transaktioner som omhandlet i momsdirektivets artikel 185, stk. 2, første afsnit?
- 3) Henset til EU-lovgivers krav om klarhed og sikkerhed vedrørende retssituationen og til bestemmelsen i momsdirektivets artikel 186, skal en medlemsstat da med henblik på at stille krav om regulering af fradrag i tilfælde af helt eller delvis ubetalte transaktioner, således som direktivets artikel 185, stk. 2, andet afsnit, giver mulighed for, specifikt i den nationale bestemmelse anføre tilfældet ubetalte transaktioner, eller heri anføre tvangsakkorder, der er blevet godkendt ved en retsafgørelse og har fået retskraft (såfremt disse er omfattet af begrebet om manglende betaling)?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1).